

IN IMBRATISAREA TIMPULUI

sau ganduri de sfarsit de an 2012

Julia Henriette Kakucs

Ne plimbam astazi impreuna prin zapada timpului trecut. Iti ascult intrebarea si in gand mi se perinda pelicula acestui an 2012 cu o rezeziune ce ma uimeste.

Ma simt cuprinsa intr-un vals vertiginos in care momentele, ceasurile, zilele, saptamanile, lunile dispar cu rapiditate in palnia unui uragan aflat undeva, deasupra mea...

In acest an 2012 am fost - poate mai mult decat oricand - mereu in competitie cu aceasta dimensiune ce-mi curge ca si nisipul printre degete, care nu se lasa complet inteleasa, ci doar traita. Da, traita... Caci timpul exista in noi, ne formeaza, ne framanta, fiind catalizatorul metamorfozei noastre.

Uite, ne putem acum refugia in aceasta cabana ridicata de o mana nevazuta in drumul nostru. La focul caminului, in caldura ce ne va molesi incet, vom lasa sa ne patrunda linistea anotimpului.

Ma intrebi cum mi-a fost anul, dragul meu prieten?

Ingaduator si darnic, as spune...

Mi-a permis sa ma bucur de prezenta – chiar daca uneori doar virtuala – celor dragi, mentinandu-mi concomitent si capacitatea de a constientiza acest privilegiu. In zilele de astazi, cand cotidianul ne tine prizonieri pe sinele unui tren ce circula permanent prin aceleasi statii – amenintandu-ne tot mai acut cu nevroza unei vietii stresante – am reusit sa-mi transform opririle in oaze binevenite care m-au bucurat si mi-au adus multumire sufleteasca.

Mi-am continuat cu entuziasm activitatea de predare si terapie, netezind astfel drumurile viitorului acelor copii care mi-au fost incredintati. Unul din micutii mei prieteni a reusit sa fie primit in acest an la renumitul liceu privat arhiepiscopal "Borromäum" din Salzburg. La interviul ce a avut loc cu luni de zile inainte de ocuparea locurilor de studiu, a fost intebat de ce a fost la mine. "Pe vremea aceea am fost autist"... a raspuns acest copil de 9 ani. Zambesc, imi place raspunsul lui. Le-a placut si lor... Acum pregatim impreuna cu mama lui o mica aparitie editoriala al acestui start neobisnuit.

Deosebit de important mi se pare sa-ti spun ca si in acest an am daruit si am primit afectiune, iubire... Sunt convinsa ca noi toti ne ofilim fara acest elixir. Este marele secret al "tineretii fara batranete si al vietii fara moarte". Aceasta intelepciune gasita deja in basmele copilariei mele mi s-a inradacinat adanc in suflet. Ma cuprinde o mare recunostinta in timp ce iti destainuiesc ca am reusit sa-mi termin volumul de lirica "Ploaia din mine", care insumeaza poezii si eseuri cu tema dragostei dintre un barbat si o femeie. Sunt in faza de corectare a textelor si sper sa pot lansa acest volum al sufletului meu in anul care ne asteapta deja pe pragul acoperit cu fulgii noilor trairi.

Acest an mi-a permis sa-mi exprim in cuvinte gandurile si sentimentele, publicand in revistele Observatorul, Temeschburger Heimatblatt, precum si in periodicul online BJT al timisorenilor din intreaga lume. Eseurile publicate le voi aduna intr-un volum aparte, planuit sa apara tot in anul 2013.

In ceasta vara am avut fericirea de a putea participa la reunirea colegilor mei de gradinita si scoala primara la Timisoara. A fost o intalnire inedita, moderata de fiica fostului nostru invatator. Orasul meu natal si-a pastrat pentru mine parfumul, acel farmec al unei copilarii petrecute sub arborele ocrotirii parintesti. Nici transformarile inevitabile – datorate scufundarii unui tinut in fluviul istoriei in miscare – nu au putut sterge spiritul european si fluxul tolerantei inradacinat in multitudinea limbilor vorbite. Proiectul “TIMISOARA MEA sau IN UMBRA DRAGOSTEI” este in plina dezvoltare. Intentionez sa-mi adun eseurile dedicate Timisorii si sa le public cat de curand.

Vizita mea din luna iulie a anului 2012 la Teatrul de pupusi Merlin din Timisoara mi-a redaruit nu numai libretul original (pe care la emigrarea mea in 1985 nu avusesem voie sa-l iau cu mine) al muzicalului “Noua poveste a Scufitei Rosii”, ci si sentimentul ca o data cu noua directoare si cu noii interpreti ai teatrului a renascut etica creatiei artistice. In luna mai a anului 2013 va avea loc spectacolul jubiliar al acestei piese. Eva Labady intentioneaza sa readuca pe scena toate personajele, toate Scufitele, bunicutele si toti lupii care au jucat timp de 30 de ani in acest muzical. Interesant este, ca in acest an am regasit si primul lup in Germania, la doar 200 km departare de mine. Ne-am reluat bine-nteles dialogul artistic.

Povestirea “Frumoasa Geckolina” pe care am scris-o pentru copii in limba germana, traducand-o si in limba romana, asteapta pe masa mea – impreuna cu poeziile scrise pentru copii – pentru a fi ilustrata si editata. Tot in 2013? Oare voi reusi? Imi doresc mult...

As incheia scurta mea retrospectiva a anului 2012 cu vorbele unui scriitor german, care notase in anul 1881 la implinirea varstei de 50 de ani: “Avem mereu iluzia ca viata se gaseste in fata noastra. In realitate insa, ea se gaseste mereu in trecut”...

Sper insa ca Wilhelm Raabe a facut o eroare in interpretarea timpului si ca Anul Nou 2013 ne asteapta cu bratele deschise pentru a ne darui o noua si fierbinte imbratisare.

LA MULTI ANI!